

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

w obecności oskarżyciela publicznego S. N. z KPP w Ł.

po rozpoznaniu w dniach 22 października i 23 listopada 2015 roku sprawy **D. C.** syna Z. i H. z domu P. urodzonego (...) w Ł.

obwinionego o to, że:

w dniu 28 czerwca 2015 roku około godziny 09:55 w miejscowości T. kierując pojazdem m-ki C. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 32 km/h, jadąc z prędkością 82 km/h;

to jest o wykroczenie z art. 92 a k.w.

o r z e k a

- obwinionego D. C. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia;
- na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).^{b)}
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.
^{b)} W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
7. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9) ^{c)}

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót „k.p.w.” oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe
- b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej
- c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II W 1297/15

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 14 kwietnia 2015 roku, przed godziną 10-tą funkcjonariusz Policji z Komendy Powiatowej w Ł. starszy sierżant E. B. (1) pełniła służbę patrolową wspólnie ze starszym posterunkowym K. K. (1), podczas której to w T., na drodze wojewódzkiej (...) dokonywała kontroli prędkości pojazdów ręcznym laserowym miernikiem prędkości (...) 20-20 100 LR o numerze fabrycznym (...). O godzinie 9⁵⁵, w obszarze zabudowanym, dokonała ona z odległości bliżej nieustalonej, nie mniejszej niż 300 metrów, pomiaru prędkości jednego z dwu jadących w obszarze zabudowanym samochodów osobowych, spośród których jednym było (...) o numerze rejestracyjnym (...), jadące wspomnianą drogą, kierowane przez D. C.. Pomiar wykazał prędkość 82 km/h, co w tym miejscu stanowiło przekroczenie prędkości dopuszczalnej o 32 km/h. Dowodząca patroliem E. B. (1) zatrzymała do kontroli drogowej ów pojazd, w którym oprócz kierującego jechała też żona kierowcy U. C., siedząca na przednim fotelu pasażera.

/ **dowód:** zeznania E. B. – k. 43; zeznania świadka K. K. - k. 43-43v; zeznania świadka U. A. C. - k.44-44v; notatka urzędowa – k. 1; świadectwo legalizacji urządzenia – k. 4; instrukcja obsługi - k. 24-41; wyjaśnienia obwinionego – k. 42v/

W trakcie przeprowadzanej kontroli kierujący został poinformowany przez funkcjonariusza o dokonany miernikiem laserowym pomiarze i jego wynikach, tj. o przekroczeniu dopuszczalnej prędkości jednak za sugestią swej żony, która zakwestionowała prawidłowość pomiaru i niemożność sprawdzenia, którego pojazdu pomiar ów dotyczy, odmówił on przyjęcia mandatu.

/ **dowód:** zeznania E. B. – k. 43; zeznania świadka K. K. - k. 43-43v; zeznania świadka U. A. C. - k.44-44v; wyjaśnienia obwinionego – k. 42v/

D. C. ma 46 lat, jest żonaty i wraz z żoną ma na swym utrzymaniu dwoje dzieci. Posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, z zawodu jest murarzem tynkarzem, prowadzącym własną działalność gospodarczą i utrzymującym się z dochodów z niej uzyskiwanych w kwocie 2000-3000 złotych netto, aktualnie na długotrwałym zwolnieniu lekarskim. Nie posiada żadnego majątku większej wartości.

/ **dowód:** dane osobowe obwinionego – k.12; wyjaśnienia obwinionego - k.424/

Obwiniony przesłuchany w toku przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż zarówno przed nim, jak i za nim jechały inne pojazdy, zaś pomiar został dokonany ze znacznej odległości, nie mniejszej niż 300 metrów. Dodał, że pytał funkcjonariusza, czy jest w stanie udokumentować, że pomiar ów jest pomiarem prędkości jego auta, na co usłyszał odpowiedź negatywną, z równoczesnym zapewnieniem, iż urządzenie „jest legalne”.

Wyjaśnienia te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności w całości, albowiem znajdują one potwierdzenie zarówno w zeznaniach funkcjonariuszy Policji dokonujących pomiaru prędkości (za wyjątkiem okoliczności związanych z poruszaniem się pojazdu obwinionego w grupie innych samochodów - choć świadek E. B. (1) przyznała, że przed autem obwinionego jechał inny pojazd), jak i w zeznaniach żony obwinionego U. A. C., nie pozostając przy tym w sprzeczności z przeprowadzonymi w sprawie dowodami z dokumentów.

Zeznania wymienionych funkcjonariuszy były konsekwentne, spójne i logiczne oraz zdecydowane i stanowcze, jednakże w zakresie dokonania pomiaru prędkości można je uznać li i wyłącznie za wyraz ich przekonania, że pomiar dokonany za pomocą urządzenia (...) 20-20 100 LR o numerze fabrycznym (...) był pomiarem prędkości samochodu C. o numerze rejestracyjnym (...). Otóż jak wynika z treści wyjaśnień obwinionego oraz zeznań świadków U. (...) i E. B. (1) oraz z instrukcji obsługi tego urządzenia dołączonej do akt niniejszego postępowania nie można bowiem jednoznacznie ustalić, czy dokonany pomiar dotyczył wspomnianego pojazdu z uwagi na fakt, że poruszał się on w grupie co najmniej dwu pojazdów. Samo urządzenie nie zawiera bowiem żadnego modułu rejestrującego, który takową identyfikację umożliwiałby, a ponadto - jest urządzeniem wykorzystującym celownik optyczny, który zdaniem producenta, wyrażonym we wspomnianej instrukcji, umożliwia wybór dowolnego celu na drodze. Tymczasem punkt celowniczy widoczny w wizjerze przyrządu (...) 20-20 w rzeczywistości nie jest wcale obrazem promienia lasera

(które pozostaje w zakresie światła podczerwonego niewidocznego dla ludzkiego oka), lecz symulowanym punktem celowniczym, który jest tworzony w wizjerze przyrządu i może w zasadniczy sposób odbiegać od rzeczywistego miejsca padania wiązki pomiarowej. W szczególności, rozmiar punktu celowniczego nie odzwierciedla rzeczywistego rozmiaru wiązki pomiarowej. Światło laserowe używane przez przyrząd ma duże skupienie, nie mniej jednak wraz z odległością od przyrządu wiązka światła ulega tzw. dywergencji (rozbieżności), która dla tego przyrządu wynosi nie więcej, jak 2,07 miliradiana. Powyższe oznacza, że w odległości 300-350 metrów od przyrządu wiązka pomiarowa ma średnicę bliską jednego metra. Tak więc w zależności od odległości namierzanego pojazdu punkt celowniczy ukazywany w wizjerze może być większy niż rzeczywisty rozmiar wiązki, co określa zależność, że dla celów bliskich jest większy, zaś dla celów dalekich mniejszy. Z § 17 ust.1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 281) wynika, że przyrząd laserowy powinien być wyposażony w urządzenie celownicze z wizjerem, umożliwiające ustawienie osi optycznej tego urządzenia w stosunku do osi wiązki promieniowania laserowego w taki sposób, aby zapewnione było jednoznaczne namierzenie celu w całym zakresie odległości od pojazdu, którego prędkość może być przez ten przyrząd zmierzona (pkt 1) oraz w urządzenie sygnalizujące lub wskazujące zachowanie zbieżności osi optycznej wizjera (czyli celownika) z wiązką promieniowania laserowego (pkt 2). Ze względu zaś na to, że promieniowanie laserowe jest generowane w oddzielnym względem wizjera układzie optycznym, który znajduje się poniżej celownika, to możliwe jest zapewnienie, że punkt celowniczy nie będzie przesunięty względem pomiarowej wiązki laserowej tylko w poziomie, natomiast nie jest możliwe zapewnienie takiej zbieżności w pionie, co oznacza, że wszystkie cele, które będą bliższe niż odległość punktu zbieżności w rzeczywistości będą przesunięte niżej niż punkt pokazywany przez celownik, zaś cele dalsze będą przesunięte wyżej, a wielkość tego przesunięcia będzie zależała od odległości celu od punktu zbieżności. Zbieżność celownika jest ustalana fabrycznie, to jednak w praktyce może dochodzić do jej przesunięcia. Powyższe może doprowadzić do sytuacji, w której funkcjonariusze Policji obsługując przyrząd mogą nie mieć świadomości co do tego, że w rzeczywistości namierzają inny pojazd niż ten, na który wskazuje punkt celowniczy w wizjerze. Stanowisko takie wyrażane już było przez sądy orzekające w tego typu sprawach, jak np. w sprawie II Ka 799/13 Sądu Okręgowego w Zamościu. Podkreślić przy tym należy, że świadectwo legalizacji odnosi się do zgodności urządzenia ze wspomnianym rozporządzeniem w zakresie określonym treścią § 30 - a ten przepis nie wspomina o celowniku optycznym i kwestiach opisanych powyżej.

Zeznania przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy, podobnie jak i zeznania żony obwinionego są więc w ocenie Sądu w pełni wiarygodne, choć zeznania funkcjonariuszy Policji mogą być niezgodne z obiektywną rzeczywistością w zakresie dokonanego pomiaru prędkości, a w zasadzie – pojazdu, którego prędkość została zmierzona.

Nadto Sąd oparł się na wspomnianych dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

D. C. został obwiniony o czyn z art. 92a k.w., polegający na tym, że w dniu 28 czerwca 2015 roku, około godziny 9⁵⁵, w T., kierując pojazdem marki C. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 32 km/h, jadąc z prędkością 82 km/h.

Czyn zabroniony z art. 92a k.w. popełnia ten kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym.

Zgodnie z treścią art. 20 ust. 1 prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h, zaś z treści ust. 1a wynika, że w godzinach 23⁰⁰-5⁰⁰ wynosi 60 km/h – przy czym w obu wypadkach z zastrzeżeniem ust. 2, który mówi o tym, że prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów w strefie zamieszkania wynosi 20 km/h.

Sprawcą tego wykroczenia może być tylko osoba prowadząca pojazd. Jest to wykroczenie indywidualnie właściwe.

Strona podmiotowa może być zrealizowana zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, co wynika z treści art. 5 k.w.

Sprawca podlega karze grzywny.

W świetle poczynionych w sprawie niniejszej ustaleń jest rzeczą bezsporną, że wymieniony w dniu 28 czerwca 2015 roku jechał w T. samochodem marki C. o numerze rejestracyjnym (...) jako kierujący, z siedzącą obok na fotelu pasażera swą żoną U. C., że przed nim w tym samym kierunku poruszał się inny pojazd oraz że został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji w związku z dokonaniem przez nich pomiarem prędkości.

Nie jest już jednak rzeczą równie niewątpliwą to, czy dokonane przez owych funkcjonariuszy Policji przy użyciu laserowego miernika prędkości (...) 20-20 100LR czynności kontrolno-pomiarowe pozwoliły na dokonanie precyzyjnego pomiaru prędkości samochodu kierowanego właśnie przez obwinionego - co zostało już szczegółowo omówione powyżej.

Niezależnie od powyższego nie sposób też pominąć tego - choć może mieć to wydźwięk raczej publicystyczny - iż poprawność działania urządzeń (...) 20-20 100LR jest już od z góry 8 lat przedmiotem badań na świecie, z uwagi na fakt, że dokonywane przez to urządzenie pomiary potrafią być nieprawdziwe. Telewizja (...) w programie (...) wyemitowała w styczniu 2007 roku materiał na temat błędów pomiarowych tegoż urządzenia (...) 20-20, którego treść można znaleźć w serwisie (...). Z programu tego wynika, że urządzenia te, służące do pomiaru prędkości, wcale nie są tak dokładne, jak próbują twierdzić ich producenci czy dystrybutorzy. Problem wynika z pośredniej metody pomiaru prędkości, jaka jest stosowana przez urządzenia laserowe, co oznacza, że w rzeczywistości urządzenia te dokonują pomiaru odległości, a znając odstęp czasowy pomiędzy kolejnymi pomiarami odległości mogą obliczyć prędkość mierzonego obiektu. Z badań dokonanych przez Dr M. C., eksperta w dziedzinie pomiarów laserowych i ruchu ulicznego wynika, że urządzenia te potrafią podawać fałszywe pomiary prędkości w związku z kilkoma zjawiskami i sytuacjami jak na przykład:

1. Odbicia od lusterka: Przy pomiarze od tyłu promień lasera może odbić się w lusterku mierzonego pojazdu, następnie od jakiejś przeszkody drogowej (np. znaku drogowego czy tablicy reklamowej), a następnie wrócić do mierzącego lasera. Przy kolejnym pomiarze odległości takie odbicie może nie mieć już miejsca, a „zmierzona” odległość będzie znacznie inna.

2. Efekt „poślizgu”: Ponieważ laser mierzy prędkość za pomocą pomiaru odległości, to „wędrówka” promienia po pojeździe może powodować błędne pomiary. W programie nieruchomy pojazd miał według lasera prędkość prawie 6,5 km/h, zaś skrajnym przejawem owego zjawiska była zmierzona za pomocą (...) 20-20 prędkość nieruchomej ściany, która wynosiła ponad 90km/h! Przy pomiarze, w którym promień lasera „prześlizguje” się po boku pojazdu długość samochodu może zostać dodana do pomiaru. Ponieważ pistolet laserowy dokonuje pomiaru w ciągu około 0,3s, to różnica pomiędzy prędkością rzeczywistą a zmierzoną może być różna nawet o 50km/h.

Błędne działanie (...) 20-20 stwierdził też portal D. Mail, w którego testach okazało się, że:

- urządzenie mierzyło prędkość przejeżdżających obok samochodów zamiast samochodu, który miał być mierzony;
- ściana potrafiła „podróżować” z prędkością 70km/h, zaś
- pusta droga z prędkością 53km/h, a
- nieruchomy samochód z prędkością 35km/h.

I choć np.: Policja w S. K. wstrzymała używanie wszystkich urządzeń do laserowego pomiaru prędkości, to nie jest zadaniem Sądu w niniejszej sprawie kwestionowanie legalizacji urządzenia, dokonywanej przez uprawnioną jednostkę państwową, a raczej zwrócenie uwagi, że pomiar dokonywany przy jego wykorzystaniu winien odbywać się z

zachowaniem wielu reguł ostrożności, spośród których jedną z naczelnych winna być ta, by pomiar takowy dokonywał się w odniesieniu do pojedynczego pojazdu, bez jakichkolwiek przeszkód, które mogłyby go zakłócić.

Odrębną kwestią - acz nie mniej istotną - pozostaje kwestia podnoszonych przez obwinionego oraz - co wprawdzie nie rodzi żadnych skutków prawnych - jego żonę, zastrzeżeń co do zgodności wspomnianego urządzenia ze wskazaniami § 5 ust. 1 i 2 cytowanego już rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 roku w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 281), z których to przepisów wynika, że konstrukcja i wykonanie przyrządu powinny zapewniać wskazanie pojazdu, którego prędkość została zmierzona i wymaganie to powinno być spełnione także wówczas, gdy wykonuje się pomiar prędkości pojazdu jadącego w grupie pojazdów lub w przypadku, gdy pojazd ten wymija, omija lub wyprzedza inny pojazd - i nie chodzi tu w ocenie Sądu o urządzenia rejestrujące, których dotyczą kolejne zapisy wspomnianego aktu prawnego. Otóż zdaniem Sądu pomimo spełnienia wymogów skazanych w § 30 cytowanego rozporządzenia, zatwierdzonych świadectwem legalizacji, warunków z § 5 tegoż rozporządzenia urządzenie owo nie spełnia.

Wszystkie te względy oraz stosowana w postępowaniu w sprawach o wykroczenia na podstawie art. 8 k.p.w. reguła zawarta w art. 5 § 2 k.p.k., nakazująca rozstrzygać wszelkie nieusuwalne wątpliwości na korzyść obwinionego sprawiły, że niemożliwym było przypisanie obwinionemu D. C. winy za popełnienie zarzucanego mu wykroczenia i dlatego Sąd orzekł jak w wyroku.

Zgodnie z treścią art. 118 § 2 k.p.w. kosztami postępowania w niniejszej sprawie Sąd obciążył Skarb Państwa.